

præsident, jeg sigter til. Han bemærkede med Hensyn til mit Vædringsforslag, at jeg vilde forandre de bestaaende Forhold ved Amtsdyrskuer og almindelige Dyrskuer. Det er jo aldeles ikke Meningen, at jeg vil røre ved de mindre Dyrskuepræmier, det er kun Amtsdyrskuernes, Hingstskuernes Præmier, som jeg vil tillade mig at holde udenfor denne Sag og lade komme til en søregen Behandling. Vi have jo endnu et Aar tilbage, hvori vi kunne opnaa at faa deane Sag afgjort. Det er disse to Vædringsforslag, som jeg saaledes skal anbefale.

Scavenius: Jeg kan henholde mig til, hvad Udvalgets ærede Ordfører har udtalt, forsaavidt Forslagene under Nr. 3, 5 og 6 angaar. Derimod har jeg ikke kunnet være med til at stille Forslaget under Nr. 2 om at forhøje Forpagtningssummen fra 2,000 til 4,000 Rd., da jeg, som jeg tidligere har havt Leilighed til nærmere at udvilde, antager, at en Sum af 4,000 Rd. er formeget. Jeg tilraader altsaa det høie Thing i dette Punkt at blive staaende ved, hvad Landsthinget har indsat i Lovforslaget, men skal forøvrigt ikke trætte Thinget med denne Sag.

Indenrigsministeren: Der er vistnok paa dette Stadium af Sagen, hvor det nærmest dreier sig om en Strid mellem Folkethinget og Landsthinget, ikke nogen særlig Opfordring for mig til at tage Del i denne Diskussion; men jeg finder mig dog ved nogle Ytringer, der ere fremkomne, foranlediget til at gjøre et Par Bemærkninger. Det synes, at baade den ærede Ordfører for Flertallet og det ærede Medlem tæt ved mig (Bouløffe) have følt sig noget ilde berørt ved Landsthingets Behandling; men jeg tror, at man i det Hele i denne Henseende ikke har fuldkommen Ret. Jeg skal blot tillade mig at minde ærede Medlemmer om, at saafremt Thinget havde fulgt mig forrige Gang, er jeg fuldkommen sikker paa, at Lovforslaget nu havde været endelig vedtaget; der er idetmindste stor Sandsynlighed derfor. Men jeg skal som sagt ikke komme videre ind herpaa. Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at

saafremt Thinget skulde vedtage Mindretalsforslagene, er Sagen dermed død, thi den skal da ialtfald til Fællesudvalg, og det ligger neppe nogen Tvivl, at man ad denne Vej ikke kan opnaa nogen Overenskomst. Naar den ærede Ordfører siger, at selv om Thinget vil vedtage Mindretalsforslagene, vil han dog tilraade, at man vedtager Forslaget under Nr. 6 om den nye § 8, saa maa jeg gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at denne § 8 af Regjeringen kun er bleven taalt i dette Lovforslag, forsaavidt det var muligt at opnaa en Overenskomst om Stamstutteriets Bestaaen, og at der selvfølgelig ikke er Spørgsmaal om, at Regjeringen vil modtage denne § 8 i dette Diebst, d: 12—13 Aar forinden der kan være Tale om at bringe den til Anvendelse, medmindre man opnaar en Overenskomst om Stutteriets Fremtid. Jeg for mit Vedkommende nærer slet ingen Tvivl om, at, naar det ærede Thing nu vedtager Flertallets Forslag, vil det ikke have nogen særdeles Banffelighed i et eventuelt Fællesudvalg at tilvejebringe Enighed omtrent i den Retning, hvori Thinget kunde have afgjort Sagen, da den forelæa her forrige Gang. Jeg maa derfor tilraade Thinget at vedtage Flertallets Forslag. Dog kan jeg naturligvis efter den Stilling, jeg hidtil har indtaget til Forslaget, ikke udtale mig til Gunst for Forslaget til § 3. Med en Sum af 4,000 Rd. kan jeg ikke bruge Lovforslaget.

Rjøer: Det er jo forsaavidt meget smukt af den ærede Indenrigsminister, at han tog det andet Thing i Forsvar; men jeg finder det dog noget besynderligt, idet det forekommer mig, at det andet Thing har været alt Andet end humanitært imod den ærede Minister, for ikke at tale om Folkethinget, og det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Minister siger, at der er Mange her i Thinget, — og iblandt disse er jeg — der have følt os ilde berørt af Lovens Tilbagevenden her til Folkethinget i omtrent den samme Stikfelse, hvori vi saa den første Gang; thi de Forandringer, der ere vedtagne, regner jeg for aldeles Intet, da de Punkter, der havde nogen Betydning, ere de samme, som da vi første Gang saa Lovforsla-